

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Povodí Odry, s.p.** se sídlem Varenská 49, Ostrava I, IČ: 70890021 proti **žalovanému : Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Vršovická 1442/65344 , o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2009, č.j. 5227/580/09,49355/ENV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16.7.2009, č.j. 5227/580/09,49355/ENV, sp.zn. 000372/A-10, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 4.5.2009 č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0819292.022/09/VPU, kterým bylo žalobci zakázáno kácení břehových porostů rostoucích v Ptačí oblasti Heřmanský stav – Odra – Poolší ve významném krajinném prvku (dále jen VKP) vodní tok Odry ř. km 4,6-8,5 na pozemcích v k.ú. Vrbice nad Odrou a Pudlov, a to v rozsahu uvedeném v závazném stanovisku k zásahu do VKP pro účely provádění údržby vodního toku Odry vydaném dne 28.12.2007 Městským úřadem Bohumín, odborem životního prostředí a služeb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný správní orgán vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který jako správce vodního toku, jemuž jsou předepsány specifické povinnosti údržby projektované kapacity toku, zejména opevnění břehů a

provádění určitých břehových činností, namítal, že k předmětné činnosti, která mu byla zakázána, bylo Městským úřadem Bohumín vydáno závazné stanovisko ze dne 28.12.2007 k zásahu do VKP vodní tok, ve kterém je uvedeno, že plánovanou probírkou břehových porostů nedojde k poškození VKP ani ke snížení jeho ekologické stability.

K této námitce žalovaný uvedl, že v době zahájení předmětné činnosti žalobci postačovalo pouze závazné stanovisko k zásahu do VKP dle § 4 odst. 2 a oznámení kácení podle § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších předpisů, avšak po zahájení činnosti žalobce nabylo účinnosti nařízení vlády, které vyžadovalo souhlas příslušného orgánu ochrany přírody, v tomto případě Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a dále oznámení tomuto orgánu ochrany přírody 20 dnů před zahájením činnosti. Žalovaný zdůraznil, že při absenci jakéhokoliv přechodného ustanovení je nutno postupovat v souladu s tímto nařízením a žalobce tak byl povinen před pokračováním v předmětné činnosti učinit ohlášení Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje v souladu s § 3 odst. 2 písm. f) nařízení vlády nebo požádat Krajský úřad Moravskoslezského kraje o vydání závazného stanoviska podle § 45e odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. ve spojení s § 3 odst. 1 písm. g) citovaného nařízení vlády.

Žalobce v odvolání dále namítal, že ČIŽP překročila svou pravomoc při aplikaci § 66 zákona č. 114/1992 Sb., neboť nemá kompetenci k zákazu činnosti správce vodního toku v ptačí oblasti, protože v ust. § 3 odst. 1 písm. g) cit. zákona jde o zvláště chráněnou, velmi významnou nebo jedinečnou část přírody, která je vyhlášena ke zvláštní ochraně podle části třetí nebo čtvrté cit. zákona.

K tomu žalovaný uvedl, že část třetí cit. zákona se týká zvláště chráněných území, část čtvrtá zákona se týká NATURY 2000, která byla vložena mezi část zákona týkající se zvláště chráněných území a část území týkající se druhové ochrany, a to zákonem č. 218/2004 Sb., kterým se měnil zákon č. 114/1992 Sb. Novelizací zákona bylo ust. § 3 odst. 1 písm. g) opomenuto při provádění legislativně technických změn přecíslování odkazů reflektujících úpravu systematiky zákona. Toto opomenutí však nemůže mít normativní vliv na materiální vazbu definičního ust. § 3 odst. 1 písm. g) zákona na ty části zákona, jenž upravují zvláštní ochranu přírody, tj. na část třetí a část pátou, takže ptačí oblasti bez současného překryvu se zvláště chráněnými územími samy o sobě zvláště chráněnými územími nejsou. Ministerstvo však zkonstatovalo, že dle § 66 zákona má ČIŽP kompetence k omezení nebo zákazu činnosti jak obecně, tak zvláště chráněných částí přírody, přičemž kategorie ptačí oblasti sice neslouží ke zvláštní ochraně, ale je nástrojem obecné ochrany, která se i na území ptačích oblastí uplatňuje v plném rozsahu.

Žalobce v odvolání namítal, že Agentura ochrany přírody a krajiny ČR ve svém znaleckém posudku z 2.3.2009 dostatečně neprokázala škodlivost záměru žalobce na biotop zvláště chráněných druhů (dále jen ZCHD) živočichů, především na ledňáčka říční, jehož hnízdištěm jsou nory v březích vodního toku.

K této námitce ministerstvo argumentovalo tím, že jedním z předmětů ochrany v Ptačí oblasti Heřmanský stav – Odra – Poolší je právě ledňáček říční. Poukázal na obsah znaleckého posudku popisující břehový porost a okolí vodního toku jako vhodné prostředí pro hnízdění ledňáčka říčního po celoroční období a důležitost existence tohoto prostředí jako potravního areálu a nezbytných podmínek pro existenci tohoto druhu na dotčeném pravém břehu Odry. Současně uvedl, že AOPK ČR ve znaleckém posudku uvedla, že vycházela z náleзовých dat Slezské ornitologické společnosti, které potvrdily, že ledňáček říční se v předmětném úseku vodního toku vyskytuje celoročně a hnízdí zde zhruba 3-5 párů. Žalovaný tedy považoval předmětný záměr žalobce za jednoznačně potencionálně škodlivý zásah do biotopu ZCHD ledňáčka říčního.

Žalobce dále v odvolání namítal, že ČIŽP neprokázala nastání tzv. nedovolené změny ve smyslu § 66 zákona a odůvodnil to vydáním závazného stanoviska k zásahu do VKP Městského úřadu Bohumín.

Žalovaný tuto námitku považoval za mylný výklad ust. § 66 zákona. Poukázal na pravomoc zakázat činnost, u které teprve může dojít k nedovolené změně obecně nebo zvláště chráněných částí přírody. ČIŽP tedy prokázala pouze možnou nedovolenou změnu, když tato možnost byla doložena znaleckým posudkem AOPK ČR a dále nesplněním povinností žalobce vyplývajících z nařízení vlády za současného stavu poměrů v daném území. Považoval za irelevantní, je-li výkon činnosti žalobci formálně povolen jiným správním aktem, neboť podmínka nedovolenosti se vztahuje k vlastní změně částí přírody. Žalovaný nezpochybnil stanovisko Městského úřadu Bohumín v té jeho části, pokud se zde uvádí, že nedojde k poškození VKP a ke snížení jeho ekologické stability. Předmětný záměr žalobce však byl omezen ze zcela jiných důvodů než je hrozba poškození VKP nebo snížení ekologické stability, a to z důvodu škodlivého zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů, který Městský úřad Bohumín v rámci svého závazného stanoviska vůbec neposuzoval. Ministerstvo dále konstatovalo, že omezení předmětné činnosti žalobce není absolutní, ale je vázáno na splnění konkrétních podmínek. Stejně tak za irelevantní považoval námitku žalobce, že jeho činnost nemá na předmětném území negativní vliv, když nebyl povolán k náhradě ekologické újmy vzniklé mýcením, a to proto, že žalobci by taková povinnost mohla být uložena pouze podle § 9 odst. 1 zákona pouze v souvislosti s kácením dřevin, které však žalobce orgánu ochrany přírody oznámil, a v tomto případě mu náhradní výsadby jako kompenzace ekologické újmy vzniklé kácením dřevin uloženy být nemohly.

Žalobce v odvolání namítal, že jeho jednání je možno posoudit jedině podle zákona účinného v době zahájení akce. Tuto námitku považoval žalovaný rovněž za mylný výklad aplikace ust. § 66 zákona, neboť ČIŽP nevyhodnotila zpětně vliv činnosti žalobce na předmětné území, ale vycházela z toho, že výkon této činnosti by teprve do budoucna mohl způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody.

Žalovaný k námitce žalobce přechodnými ustanoveními článku II bodu 2. novely zákona konstatoval, že v dané věci bylo vedeno jediné správní řízení, toto řízení nebylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti novely zákona a nikterak nezpochybnil, že v době zahájení předmětné činnosti žalobci postačovalo pouze závazné stanovisko k zásahu do VKP podle § 4 odst. 2 zákona a oznámení kácení podle § 8 odst. 2 zákona. I když žalobce postupoval v souladu se závazným stanoviskem Městského úřadu Bohumín, zcela opominul nutnost dodržovat další ustanovení zákona, zejména povinnost dle § 50 odst. 1 zákona a zdůraznil, že omezení předmětné činnosti žalobce není absolutní, ale je pouze vázáno na splnění konkrétních podmínek.

K odvolací námitce, že se ČIŽP ve svém rozhodnutí o zákazu činnosti odvolávala na rozhodnutí ministerstva ze dne 9.1.2009, týkající se zcela odlišného záměru prováděného na protějším břehu řeky Odry, žalovaný nezpochybnil, že se jedná o odlišný záměr žalobce prováděný sice na protějším břehu řeky Odry, ale ve stejném úseku vodního toku tj. ve stejných ř. km jako předmětná činnost. Všechny předmětné zvláště chráněné druhy živočichů citované žalobcem v jeho žádosti ze dne 16.10.2008, a to morčák velký, ledňáček říční a bobr evropský se vyskytují na jednom břehu vodního toku a pak je pravděpodobné, že jejich výskyt bude i na protějším břehu toku ve stejných říčních kilometrech a tak může dojít předmětnou činností k zásahu do přirozeného vývoje těchto živočichů.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že je správcem vodního toku Odra a zákon č. 254/2001 Sb., vodní zákon mu předpisuje specifické povinnosti, mezi něž náleží údržba projektované kapacity toku, zejména opevnění břehů, odstraňování zátarasů, nemocných a poškozených dřevin a provádění dalších nezbytných prací. Podle citovaného zákona byl žalobce povinen obstarat si souhlas se zásahem do významného krajinného prvku příslušného orgánu ochrany přírody, když potřeba provést uvedené činnosti vyvstala i v zájmovém území řeka Odra v říčních kilometrech 4,6-8,5. Záměr k realizaci povinností žalobce byl řádně povolen Městským úřadem Bohumín, odborem životního prostředí a služeb, který na žádost žalobce ze dne 28.12.2007 vydal souhlasné závazné stanovisko k zásahu do VKP dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Městský úřad ve svém rozhodnutí stanovil, že plánovanou probírkou břehových porostů nedojde k poškození významného krajinného prvku, ani ke snížení jeho ekologické stability. Žalobce pak v návaznosti na toto stanovisko oznámil svůj záměr ke kácení dřevin rostoucích mimo les dle § 8 odst. 2 cit. zákona v témže zájmovém území a protože správní orgán do takto oznámeného záměru nijak nezasáhl, žalobce bez zbytečného odkladu zahájil práce k jeho realizaci, které vykonával v období vegetačního klidu. Poté, kdy 1.6.2008 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 165/2007 Sb. o vymezení Ptačí oblasti Heřmanský stav – Odra – Poolší, řídil se žalobce ust. § 3 odst. 2 písm. f) tohoto nařízení, podle kterého předchozí souhlas příslušného orgánu ochrany přírody není třeba ke jmenovaným činnostem, jestliže byly tyto činnosti oznámeny nejméně 20 dní předem příslušnému orgánu ochrany přírody. Žalobce v podané žalobě uvedl, že na základě inspekčního šetření bylo dne 17.10.2008 nařizeno žalobci předběžné opatření zdržet se pokácení nebo přípravy na pokácení břehových porostů rostoucích ve významném krajinném prvku.

Žalobce v podané žalobě uplatnil několik žalobních námitek:

1) Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí a postup správního orgánu v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť dle jeho názoru se správní orgán rozhodující v I. stupni nevyrovnal s námitkami žalobce, že postupoval podle závazného stanoviska Městského úřadu v Bohumíně a tomuto orgánu byla známa skutečnost, že v době provádění činností správce toku nabude účinnosti nařízení o vyhlášení ptačí oblasti. Správní orgán se nevyrovnal s tím, že se žalobce zachoval podle rozhodnutí vydaného správním orgánem a nemohl zpochybňovat tento vrchnostenský akt, který je závazným stanoviskem, jenž lze vydat pouze před provedením zamýšleného zásahu, tj. v takovém stádiu přípravných prací, kdy je faktický zásah teprve zamýšlen.

2) Žalobce namítal, že pro území ptačí oblasti na záměr žalobce zahájený na přelomu roku 2007-2008 nelze aplikovat ust. § 45e odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. ve spojení s § 3 odst. 1 písm. g) nařízení vlády č. 165/2007 Sb. o vymezení Ptačí oblasti Heřmanský stav – Odra – Poolší. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že jestliže vládní nařízení neobsahuje příslušná přechodná ustanovení zakotvující procesní pravidla, podle jaké právní úpravy posuzovat záměr zahájený v době před nabytí účinnosti nařízení, je nutno postupovat podle právní úpravy účinné v době rozhodného jednání. Žalobce zastává názor, že v případě absence přechodných ustanovení podzákonného právního předpisu aplikuje správní orgán přechodná ustanovení primárního předpisu, který vydání sekundární normy umožňuje. Tímto primárním předpisem je novela č. 218/2004 Sb., který do právního řádu transponoval systém NATURA 2000, tedy i režim tzv. ptačích oblastí. Tato novela z pozice předpisů vyšší právní síly a speciality vymezuje návod k řešení v praxi vznikajících situací a upravuje procesní pravidla

pro změny vycházejících z nařízení. Přechodné ustanovení novely v článku II. stanovilo, že řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle stávajících právních předpisů. V době rozhodování o zásahu do VKP nespadlo předmětné území pod režim ptačí oblasti, a proto nebylo k zásahu nutné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje podle § 45e odst. 2 zákona. Povinnost získat souhlas Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nevyplynula ani v průběhu provádění záměru vzhledem k citovaným přechodným ustanovením. Proto záměr žalobce podléhá pouze pravidlům vydání závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 a § 8 zákona a pro posouzení činnosti žalobce byl jediné kompetentní rozhodovat Městský úřad Bohumín. Žalobce vytýkal, že žalovaný používá metodu retroaktivní aplikace, když předmětné nařízení, jenž nabylo účinnosti 1.6.2008, aplikuje na záměr řádně zahájený již v prosinci předchozího roku. Porušil tak zásadu *lex retro non agit*, která znamená, že zákon nepůsobí zpět, ale v určité době působí jen to objektivní právo, které je v dané době kodifikováno. Žalobce tvrdil, že jarní a říjnové kácení je možno považovat jediné za totožný skutek a jediný čin, jelikož jsou odvozována od stejného rozhodnutí. Za specifikační kritérium lze považovat přesně stanovený počet stromů, ohledně kterých městský úřad odstranění povolil. Žalobce tvrdil, že rozhodnutí Městského úřadu v Bohumíně je pro činnost žalobce stále platné a jeho obsah dosud nebyl vyčerpán. Uvedená námitka se dovolává rozhodnutí Krajských soudů v Ostravě sp.zn. 22Ca 121/2002 a Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 10Ca 266/97. Nadto žalobce tvrdil, že Městský úřad v Bohumíně nařízení vlády č. 165/2007 Sb., které bylo součástí právního řádu již od 4.6.2007, zohlednil.

3) Žalobce namítal, že ČIŽP překročila pravomoc při aplikaci § 66 zákona v ptačí oblasti, neboť k takovému rozhodnutí nemá zákonem stanovenou kompetenci a nedostatek této kompetence spatřuje v nenaplnění podmínek ust. § 66, spočívajících v existenci hrozby nedovolené změny, týkající se obecně chráněných částí přírody nebo zvláště chráněných částí přírody. Žalobce nerozporoval, pokud správní orgány shledaly jednání žalobce za ohrožující, nesouhlasil však s tím, že by mělo jít o nedovolenou změnu, neboť tu lze očekávat pouze v oblasti správním orgánem neřešené. Městský úřad v Bohumíně však svým rozhodnutím vyloučil možnost nastání této zákonem nedovolené změny v důsledku jednání žalobce. Žalobce shledává nenaplněnou podmínku, že změna by se měla týkat zvláště chráněných částí přírody, která je vymezena v ust. § 3 odst. 1 písm. f) a která byla vyhlášena ke zvláštní ochraně státním orgánem podle části třetí nebo čtvrté zákona. Zvláště chráněná území podle části třetí zákona činností žalobce dotčena nebyla a po novele zákonem č. 218/2004 Sb., kdy došlo k vložení části čtvrté NATURA 2000 do systematiky zákona, týká se zvláštní ochrana části třetí a páté, což bylo při novelizaci zákona v textu tohoto ustanovení opomenuto a ptačí oblasti zvláště chráněnými územími samy o sobě nejsou. Žalobce nesouhlasil s výkladem žalovaného, že opomenutí změny odkazu nemůže mít normativní vliv na materiální vazbu ust. § 3 odst. 1 písm. g) zákona na ty části zákona, jenž upravují zvláštní ochranu přírody. Žalobce namítal, že státní orgán smí jednat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Nepopíral pravomoc ČIŽP k obecné ochraně přírody a krajiny a má za to, že Městský úřad v Bohumíně vyloučil možnost nedovolené změny podle § 66 zákona v zájmovém území. I kdyby tedy žalovaný (má být správně ČIŽP) měl kompetenci k zákazu činnosti v ptačí oblasti a opíral by svou pravomoc k ochraně podle části čtvrté zákona, toto tvrzení by zároveň logicky vylučovalo kompetenci žalovaného (správně ČIŽP) k ochraně přírody podle části páté zákona. Žalobce tedy tvrdil, že žalovaný (správně ČIŽP) svým rozhodnutím překročil meze pravomoci stanovené zákonem č. 114/92 Sb., neboť není nadán kompetencí k zákazu činnosti správce vodního toku v ptačí oblasti.

4) Žalobce dále z hlediska ochrany ZCHD živočichů namítal, že zásah do břehových porostů byl povolen Městským úřadem v Bohumíně s tím, že tato činnost v žádném případě nenaruší ekologickou stabilitu VKP. Úsudek tohoto orgánu, že všechny složky ekosystému

přetrvají i po provedení zásahu, je v rozporu s argumentací žalovaného, že dojde ke škodlivému zásahu do biotopu prioritních druhů v zájmovém území. Stanovisko Městského úřadu Bohumín proto sloužilo jako věrohodný podklad pro předpoklad, že realizací záměrů nedojde ke škodlivému zásahu. Bývá obvyklé, že správní orgán rozhodující o záměru upozorní žadatele na výskyt zvláště chráněných druhů a podmíní platnost souhlasu ze zásahem obstaráním si předepsané výjimky. Na podporu tohoto tvrzení předložil žalobce 3 obdobná rozhodnutí správních orgánů z jiných území ČR. Dovolával se zásady ochrany právní jistoty a legitimního očekávání dle § 4 správního řádu, když při skutkově shodných nebo podobných případech nemohou vznikat nedůvodné rozdíly. Vydané rozhodnutí Městského úřadu v Bohumíně tedy bylo pro žalobce zárukou, že žalobce nezasáhne nepovoleným způsobem do biotopu ZCHD živočichů. I podle metodického pokynu Ministerstva životního prostředí a Ministerstva zemědělství ke společnému postupu orgánů ochrany přírody a správců vodních toků je postup orgánu ochrany přírody stanoven tak, že vždy bude posuzovat vliv na biologické i geomorfologické charakteristiky lokality, kde má být činnost realizována a následně její dopady na biodiverzitu a ekologickou stabilitu VKP, což znamená posouzení variability všech žijících organismů.

5) Žalobce namítal, že ČIŽP dostatečně neprokázala výskyt zvláště chráněných druhů, do jejich biotopu měl žalobce zasáhnout a povinnost žalobce obstarat si výjimku dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. je dána jedině tehdy, jeli na jisto potvrzen fakt o výskytu daného druhu v zájmovém území a o možném škodlivém dopadu plánovaného záměru žadatele. Žalobce má za to, že nejsou dány objektivní podmínky pro stanovení povinnosti k doložení výjimky ze základních ochranných podmínek podle § 56 zákona u morčáka velkého, orla mořského, jestřába lesního, krahujce obecného, ledňáčka říčního a žluvy hajní a to z důvodu, že buď nebyl na jisto prokázán výskyt některých ptáků v zájmovém území (orel mořský, jestřáb lesní), neboť byla doposud vyslovena pouze pravděpodobnost výskytu některých druhů nebo to, že zájmová oblast není reprezentativním územím pro populaci tohoto druhu a tato populace obývá jiná území mimo dotčenou lokalitu ptačí oblasti (morčák velký, krahujec obecný, ledňáček říční, žluva hajní), proto nebylo prokázáno, že by žalobce mohl škodlivě zasáhnout do životního prostředí jmenovaných živočichů.

V závěru žaloby žalobce zdůraznil, že jeho činnost v zájmové oblasti není soukromým zájmem, důvodem je veřejná bezpečnost a zájem na předcházení škodám na úrodě, domácích zvířatech či lesích nebo škodám ve vodním hospodářství. Pravobřežní hráz na vodní toku Odry je součástí rozsáhlé protipovodňové ochrany a pokud by dotčená berma VT Odry nebyla udržována správcem toku dle vodního zákona, byla by snížena účinnost popsané protipovodňové ochrany. Žalovaný také potvrzením rozhodnutí o zákazu činnosti zamezil likvidaci rostliny zvané křídlatka. Toto rozhodnutí tak přináší nepříznivé následky, neboť jde o významnou invazivní rostlinu, která potlačuje bylinou vegetaci a napomáhá zvyšování eroze a snížení stability břehů. Invaze křídlatky má vedle negativních ekologických vlivů vliv i na protipovodňová zabezpečení, potlačuje břehové a doprovodné stromové a keřové porosty, znepřístupňuje plochy pro údržbu. Likvidace křídlatky tak byla jedním, nikoliv však jediným důvodem pro zahájení záměru.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na svých závěrech a odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že řada žalobních tvrzení je totožná s důvody, které žalobce uváděl již v rámci odvolání a s těmito podstatnými námitkami se vypořádal ve svém rozhodnutí. Žalobce setrval na svém názoru, že žalobce měl postupovat dle nařízení vlády, od jehož účinnosti již nepostačovalo postupovat podle závazného stanovisko Městského úřadu Bohumín a zdůraznil, že předmětné rozhodnutí ČIŽP se týká zákazu činnosti, která byla

realizována už v době účinnosti nařízení vlády a není rozhodující, že realizace této činnosti byla započata ještě v době, kdy nebyl nutný souhlas Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jako příslušného orgánu ochrany přírody. Nadto i kdyby Městskému úřadu Bohumín byla známa skutečnost, že 1.6.2008 nabude účinnosti nařízení vlády, posuzoval by tento orgán dle svých kompetencí dle § 4 odst. 2 zákona pouze vliv předmětného zásahu na VKP. V době, kdy Městský úřad Bohumín rozhodoval, tj. 28.12.2007, nemohl být znám termín dokončení realizace předmětného zásahu žalobce. Vydání předmětného závazného stanoviska Městského úřadu Bohumín nezakládá žalobci povinnost realizace předmětného záměru a nemůže nahradit další rozhodnutí nebo jiné správní akty, jejichž vydání je k realizaci předmětného zásahu dle zákona nezbytné. Žalovaný uvedl, že s námitkami žalobce ohledně vydaného závazného stanoviska Městského úřadu Bohumín, jakož i dobré víry žalobce v postup dle tohoto stanoviska se správní orgán I. stupně náležitě vypořádal ve svém rozhodnutí.

K aplikaci přechodných ustanovení v článku II. zákona č. 218/2004 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 114/1992 Sb., žalovaný uvedl, že pod pojmem řízení je myšlen postup orgánů ochrany přírody při rozhodování ve věcech ochrany přírody, nikoliv výkon určité konkrétní činnosti. V dané věci bylo vedeno jediné správní řízení podle § 4 odst. 2 zákona a toto řízení nebylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti novely, tj. 28.4.2004, nýbrž více než 3 roky poté. Žalobce nespochybnul tvrzení žalobce, že podle právních předpisů účinných v době rozhodování o zásahu do VKP nespadovalo předmětné území pod režim ptačí oblasti, a proto nebylo nutné závazné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje podle § 45e odst. 2 zákona. Nezpochybňuje také, že účinností nařízení vlády se nijak nezměnil rozsah souhlasného stanoviska k zásahu do VKP vydaného Městským úřadem Bohumín, avšak k realizaci předmětného zásahu žalobce po nabytí účinnosti nařízení vlády nepostačovalo pouze vydání závazného stanoviska k zásahu do VKP podle § 4 odst. 2, toto stanovisko nemůže nahradit ostatní souhlasy požadované dle zákona. Správní orgán I. stupně nepoužil metodu retroaktivní aplikace, neboť po 1.6.2008, tj. po nabytí účinnosti nařízení vlády měl žalobce postupovat v souladu s tímto nařízením. Nadto Městský úřad Bohumín předmětný záměr posuzoval pouze podle svých kompetencí dle § 4 odst. 2 zákona, když posuzoval vliv předmětného záměru na ekologickou stabilitu VKP jako celku. Dle § 50 zákona jsou však chráněni všichni konkrétní jedinci ZCHD živočichů i jejich biotop. Pokud tedy Městský úřad Bohumín vyhodnotil předmětný záměr jako zásah do VKP, kterým nedojde k poškození VKP ani ke snížení jako ekologické stability, neznamená to, že nemusí dojít ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje ZCHD živočichů. Posouzení dopadu v záměru na ZCHD živočichů, včetně vlivu na jejich biotop, je možné pouze v rámci správního řízení o povolení výjimky dle § 56 zákona. Takovou výjimku je možné povolit pouze, pokud jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, a to z důvodu výslovně uvedených v § 56 odst. 3 zákona. Současně musí být splněna podmínka neexistence jiného uspokojivého řešení a zachování populace daného druhu v příznivém stavu z hlediska ochrany. Proto povolení či souhlas k určitému záměru realizovanému v ptačí oblasti lze udělit pouze v případě, že bude vyloučeno závažné nebo nevratné poškozování přírodních stanovišť biotopů ani nedojde k soustavnému nebo dlouhodobému vyrušování druhů, k jejichž ochraně je ptačí oblast určena. Orgánem ochrany přírody kompetentním k posouzení takového vlivu na ptačí oblast je Krajský úřad Moravskoslezského kraje.

K námitkám žalobce ohledně změny úpravy systematiky zákona vložení nové části upravující soustavu NATURA 2000 a opomenutí změny odkazu na příslušnou část zákona žalovaný konstatoval, že dle § 66 zákona má Česká inspekce životního prostředí kompetence k omezení nebo zákazu činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu jak obecně, tak i zvláště chráněných částí přírody, přičemž kategorie ptačí oblasti sice neslouží ke zvláštní ochraně, ale je nástrojem obecné ochrany, která se i na území ptačích oblastí uplatňuje v plném rozsahu, byť vždy se zřetelem k vlastnímu předmětu ochrany dané ptačí oblastí.

K námitce žalobce, že ČIŽP dostatečně neprokázala výskyt ZCHD živočichů v zájmovém území žalovaný upozornil na to, že žalobce tuto námitku koncipuje na základě závěru znaleckého posudku AOPK, že doposud provedenou činností nedošlo ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje předmětných ZCHD živočichů. K tomu však žalovaný poukázal na konstantní správní i soudní judikaturu a rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 8Ca 206/2006 a NSS sp. zn. 9As 8/2008, podle kterých lze rozhodnutím vydaným podle § 66 omezit, popřípadě zakázat i činnost povolenou, a to v případě, že orgán ochrany přírody prokáže, že by výkon takové činnosti mohl způsobit zákonem zakázanou změnu přírody, takže postačí přitom možnost ohrožení obecně nebo zvláště chráněných částí přírody. Není tedy podstatné, zda doposud provedenou činností došlo ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje živočichů, ale zda realizace záměrů žalobce v plánovaném rozsahu může způsobit nedovolenou změnu zvláště chráněných částí přírody. Žalovaný poukázal na závěr znaleckého posudku AOPK ze dne 24.3.2009, ve kterém je uvedeno, že realizací záměru v rozsahu uvedeném v rozhodnutí Městského úřadu Bohumín o souhlasu se zásahem do VKP dojde ke škodlivému zásahu do biotopu a přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, jímž jsou morčák velký, kormorán velký, orel mořský, ještěbák lesní, krahujec obecný, ledňáček říční, strakapoud prostřední, žluva hajní a bobr evropský.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci je z podnětu podané žaloby přezkoumáváno soudem rozhodnutí o podmíněném zákazu činnosti žalobce, spočívající v kácení břehových porostů vodního toku Odry v Ptačí oblasti Heřmanský stav – Odra-Poolší v místech, kilometrech a v rozsahu uvedeném v rozhodnutí správních orgánů. Zákaz činnosti byl vysloven podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. na základě inspekčního zjištění provedeného ve dnech 17.10.2008 a 20.10.2008 z důvodu zjištění, že zásahy do břehů a břehových porostů jsou žalobcem jako správcem toku prováděny bez předchozího souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody v ptačí oblasti a bez oznámení nejméně 20 dnů předem příslušnému orgánu ochrany přírody, jímž je pro daný případ Krajský úřad Moravskoslezského kraje.

Posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí tedy závisí na zjištění a zvážení (v intencích žalobních námitek), zda ČIŽP jako správní orgán 1. stupně byla oprávněna uložit žalobci zákaz specifických činností, ačkoliv tyto činnosti náleží mezi povinnosti žalobce jako správce vodního toku podle zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona.

Podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.

Podle § 45e odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. ptačí oblasti vymezí vláda nařízením s cílem zajistit přežití druhů ptáků uvedených v odstavci 1 a rozmnožování v jejich areálu rozšíření, přičemž vezme v úvahu požadavky těchto druhů na ochranu; přitom může stanovit činnosti, ke kterým je třeba souhlas orgánu ochrany přírody, přičemž zohlední hospodářské požadavky, požadavky rekreace, sportu a rozvojové záměry dotčených obcí a krajů podle

územně plánovací dokumentace; na území vojenských újezdů zohlední požadavky na zajištění obrany státu.

Podle § 3 odst. 1 písm. e) nařízení vlády č. 165/2007 Sb. jen s předchozím souhlasem příslušného orgánu ochrany přírody lze v ptačí oblasti, mimo současně zastavěné území obcí a zastavitelné plochy obcí provádět činnosti vykonávané správcí vodních toků při zásazích do břehů a břehových porostů,

Podle § 3 odst. 2 písm. f) nařízení vlády č. 165/2007 Sb. předchozí souhlas příslušného orgánu ochrany přírody není třeba k činnostem podle odstavce 1 písm. a) a g), jestliže byly tyto činnosti oznámeny nejméně 20 dní předem příslušnému orgánu ochrany přírody,

Podle citovaného zákonného ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. lze omezit či uložit zákaz činnosti za následujících podmínek:

- 1) existence hrozby, že by činnost mohla způsobit změnu přírody,
- 2) tato změna musí být nedovolená
- 3) tato změna se musí týkat obecně nebo zvláště chráněných částí přírody.

V dané věci z charakteru činnosti žalobce - kácení břehových porostů rostoucích v ptačí oblasti ve významném krajinném prvku (VKP) a z podkladů správního řízení nepochybně vyplývá, že předmětná činnost žalobce by mohla změnit část přírody, což potvrzuje i závazné stanovisko k zásahu do VKP pro účely údržby vodního toku, které bylo žalobci vydáno dne 28.12.2007 Městským úřadem Bohumín, odborem životního prostředí (dále jen MÚ OŽP), neboť posuzovalo činnost žalobce jako „probírku porostů v ohrazené části v rozsahu celé berny, v neohrazené části probírku v pruhu cca 15 m od břehové čáry, přičemž v pruhu 8 m od břehové čáry bude udržován průjezdný koridor, který bude zbaven keřových porostů i pařezů“, tedy činnost, která zasahuje do významného krajinného prvku. V době vydání závazného stanoviska Městského úřadu Bohumín šlo o činnost dovolenou, neboť žalobci v době zahájené činnosti postačovalo toliko závazné stanovisko k zásahu do VKP podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a oznámení kácení podle § 8 odst. 2 cit. zákona. Toto stanovisko však obsahovalo pouze konstatování, že nedojde k poškození VKP ani snížení jeho ekologické stability a jen obecně zapovídalo zásah, který by vedl k poškození či zničení významného krajinného prvku, jímž je *vodní tok*. Ve stanovisku se uvádí povinnost žalobce jako správce vodního toku, také způsob, jakým bude probírka realizována a dále se jen konstatuje, že z výše uvedených materiálů (nekonkretizované dokumentace) vyplývá, že nedojde k rušivému zásahu do VKP. Stanovisko k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů, které byly důvodem podmíněného zákazu činnosti však toto závazné stanovisko neobsahuje a vzhledem k pozdějšímu vyhlášení ptačí oblasti vládním nařízením obsahovat také nemuselo. V době inspekčního šetření, tj. ve dnech 17.10.2008 a 20.10.2008 však již platila jiná právní úprava v důsledku od 1.6.2008 účinného nařízení vlády č. 165/2007 Sb., o vymezení Ptačí oblasti Heřmanský stav – Odra- Poolší, které v ust. § 3 odst. 1 písm. g) výslovně pro provádění činností vykonávaných správcí vodních toků při zásazích do břehů a břehových porostů vyžadovalo předchozí souhlas Krajského úřadu nebo alternativně dle § 3 odst. 2 písm. f) předchozí ohlášení tomuto úřadu 20 dnů předem. Uvedené znamená, že v okamžiku zahájení faktické činnosti žalobcem, tj. faktického kácení dřevin v době účinnosti citovaného vládního nařízení, tj. v době od 1.6.2008 se tato činnost stala činností, která mohla způsobit nedovolenou změnu části přírody, přestože žalobce disponoval kladným závazným stanoviskem ke své činnosti. Je tomu tak proto, že výkon činnosti žalobce v důsledku nové právní úpravy zohledňující ochranu zvláště chráněných živočichů v ptačí oblasti, podléhal zvláštnímu posouzení právě zaměřenému na ptačí oblast a vymezoval k tomu věcnou

pravomoc Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Od účinnosti vládního nařízení se tedy činnost žalobce stala nevyhovující požadavkům na posouzení této činnosti z hlediska ochrany přírody věcně příslušným správním orgánem, jímž již nemohl být Městský úřad Bohumín, nýbrž Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Závazné stanovisko Městského úřadu Bohumín nemohlo od 1.6.2008 postačovat nejen z hlediska právní úpravy, ale ani materiálně, neboť v něm absentovalo posouzení ochrany živočichů vyskytujících se v dané lokalitě.

V jiné věci, ale v případě obdobného posouzení vztahu dříve platného povolení (stanoviska) a následného zákazu činnosti judikoval Nejvyšší správní soud názor, že je-li předmětem zákazu činnosti činnost, která byla povolena či dokonce nařízena orgánem veřejné moci, pak se může jednat o situaci, kdy je toto rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci nezákonné právě proto, že nezohledňuje hrozbu nedovolené změny chráněných částí přírody, nebo o situaci, kdy po vydání a nabytí právní moci takového rozhodnutí *došlo ke změně poměrů, za nichž bylo vydáno, a za těchto nových poměrů hrozí právě nedovolená změna chráněných částí přírody*. V těchto případech nedochází uložením opatření podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny ke zrušení původního rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci, ale vytváří se tím zákonná překážka pro jeho realizaci (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02). Jakkoli tedy není původní rozhodnutí, jímž byla předmětná činnost povolena či dokonce nařízena (v dané věci závazný souhlas) formálně zrušeno, dovodil Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 1774/08, že ten, jemuž v souvislosti s tímto původním rozhodnutím a následným uložením opatření podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny vznikla škoda, má právo domáhat se vůči státu její náhrady podle příslušného zákona.

Nejvyšší správní soud také judikoval, že v každém případě je nezbytnou podmínkou pro uložení opatření podle § 66 zákona o ochraně přírody krajiny existence hrozby nedovolené změny chráněných částí přírody, tj. takové změny, která by byla v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, případně s jinými právními předpisy určenými přímo či nepřímo k ochraně přírody. Orgán ochrany přírody přitom může shledat hrozbu této nedovolené změny přímo v porušení hmotněprávních norem na ochranu přírody. Hrozba nedovolené změny ochrany však může být také zapříčiněna primárně porušením procesních ustanovení určených k tomu, aby dopady předpokládané činnosti byly z hlediska hmotněprávních ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny řádně posouzeny. O tento druhý případ se podle správních orgánů jedná i v nyní posuzované věci. Hrozba nedovolené změny je v tomto případě naplněna skutečností, že žalobce disponoval toliko závazným souhlasem Městského úřadu Bohumín, avšak chyběl mu souhlas k zásahu do břehových porostů orgánem ochrany přírody příslušným pro ptačí oblast nebo ohlášení tomuto orgánu. Nebyly tedy splněny ty postupy určené k tomu, aby dopady předpokládané činnosti byly z hlediska hmotněprávních ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny řádně posouzeny. Z uvedených důvodů lze bez náležitého posouzení činnosti žalobce v intencích právní úpravy platné v době inspekčních zjištění a žalobcem prováděné činnosti usuzovat na existenci hrozby nedovolené změny části přírody. Na tomto nedostatku postavil žalovaný napadené rozhodnutí a náležitě se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s tím, proč je irrelevantní, že výkon činnosti žalobce byl formálně povolen jiným správním aktem než vyžadovalo platné vládní nařízení vydané na základě zákona č. 114/1992 Sb. Neobstojí proto námitky žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce nevyrovnal.

Žalobce své námitky ohledně jemu povolené činnosti a proti aplikaci vládního nařízení č. 165/2007 Sb. v citovaných ustanoveních, které bylo vydáno na základě zákona č. 114/1992 Sb. (§ 45e odst. 2), uplatnil na základě tvrzení, že jím vykonávaná činnost od 1.6.2008 je činností pokračující, zahájenou v době vydání závazného stanoviska MÚ OŽP s tím, že za předmět posouzení zákonnosti považoval „záměr“ činnosti, nikoliv její vlastní výkon

v určitém čase. To vyplývá z jeho námitek o absenci přechodných ustanovení v cit. vládním nařízení, které vztahuje nikoliv k činnosti samotné, ale k jejímu „záměru“ a dále i z jeho námitek dovolávající se aplikace přechodných ustanovení zákona č. 218/2004 Sb., jímž byl novelizován zákon č. 114/1992 Sb., jako normy vyšší právní síly než je vládní nařízení. Obě tyto námitek jsou liché, neboť vycházejí z nesprávného vymezení toho, co podle napadených rozhodnutí podléhá zákazu činnosti a dále i z nesprávného náhledu na vztah zákona č. 114/1992 Sb. k vládnímu nařízení č. 165/2007 Sb.

Především zákazu činnosti v napadených rozhodnutích nepodléhá záměr, ale faktická činnost, kterou žalobce vyvíjel od 1.6.2008 bez souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody. V daném případě nelze argumentovat retroaktivní aplikací práva a zásadou, že zákon nepůsobí zpětně, protože v dané věci nejde o působení zákona (práva) zpětně na činnost žalobce, ale toliko na činnost prováděnou již za činnosti vládního nařízení o vyhlášení ptačí oblasti a stanovení nového režimu posuzování zásahů v této ptačí oblasti. Stručně řečeno nový skutkový stav, novou situaci (vyhlášení ptačí oblasti) paralelně sleduje nová právní úprava a tomu musí nasvědčovat i nový náhled na dosud prováděné činnosti a nová pravidla těchto činností. Žalobce není postihován za spáchání správního deliktu, ale je mu, nadto jen při nesplnění určitých podmínek, zakázána určitá činnost, a je irelevantní kvalifikovat, zda jde o pokračující činnost či nikoliv. Z hlediska ochrany přírody, k níž podmíněný zákaz v napadených rozhodnutích směřuje, je podstatné, zda tato činnost sama o sobě byla fakticky vykonávána v určitém místě a čase, nikoliv, kdy byla zahájena, dříve prováděna a za jakých právních (formálních) podmínek. V tomto smyslu nelze hovořit o zahájené a pokračující činnosti, ale jen o činnosti prováděné v určitý, kontrolovaný okamžik. Smyslem státního dohledu nad dodržováním právních předpisů na úseku ochrany přírody je totiž dohlížet na soulad vykonávané činnosti s předpisy, které tento výkon upravují, a to nikoliv dle dříve platných podmínek, ale *v době provádění činnosti*.

Vyslovení zákazu činnosti provozované v určitý okamžik je sice vydáno ve správním řízení, ale posuzuje činnost, která je prováděna bez příslušného souhlasu v určitý okamžik a *od tohoto okamžiku* a tato činnost *není řízením*. Proto není důvodná námitka žalobce, že tato činnost má být posuzována podle přechodných ustanovení a nejsou-li tato ustanovení obsažena ve vládním nařízení, pak analogicky podle přechodných ustanovení novely zákona č. 218/2004 Sb. Přechodnými ustanoveními zákona jsou upraveny postupy orgánů ochrany přírody při rozhodování ve věcech ochrany přírody, nikoliv výkon určité činnosti. V daném případě bylo řízení podle § 66 zákona zahájeno až v době účinnosti vládního nařízení č. 165/2007 Sb., proto nejsou dány žádné podmínky pro užití přechodných ustanovení novely zákona č. 114/1992 Sb. Užití přechodných ustanovení novely č. 218/2004 Sb. není dáno ani časově a věcně, neboť tato novela s účinností již od 28.4.2004 vložila do zákona systém Natura 2000, což mělo vliv na změnu systematiky ustanovení zákona a řešilo postup při řízení v době účinnosti novely zahájených, nikoliv řízení o uložení opatření zákazu činnosti vedené se žalobcem od r. 2008 za zjištění učiněné v r. 2008, které se již řídilo v té době platnou právní úpravou.

Na základě shora uvedených skutečností je prokázáno, že pro vyslovení podmíněného zákazu činnosti v napadených rozhodnutích byly splněny podmínky jak existence hrozby možné změny části přírody, tak i to, že by vzhledem ke změně právní úpravy mohlo jít o změnu nedovolenou.

Žalobce dále namítá nedostatek třetí podmínky ust. § 66 zákona, totiž to, že by mohlo dojít ke změně obecných nebo zvláště chráněných částí přírody. Touto námitkou současně brojí proti pravomoci ČIŽP uložit opatření podle ust. § 66 zákona v ptačí oblasti. Ani tato námitka není důvodná.

Podle § 66 zákona ochrany přírody a krajiny je orgán ochrany přírody oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat. Podle § 80 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny Česká inspekce životního prostředí dozírá, jak jsou orgány veřejné správy vyjma ústředních orgánů, právnickými a fyzickými osobami dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkající se ochrany přírody a krajiny. Inspekce zjišťuje a eviduje případy ohrožení a poškození přírody a krajiny, jejich příčiny a osoby odpovědné za jejich vznik nebo trvání. Inspekce je oprávněna vyžadovat prokazování původu a totožnosti podle § 54, ukládat opatření podle § 66, rozhodovat o možnosti a podmínkách uvedení do původního stavu podle § 86 odst. 1, ukládat povinnost provést přiměřená náhradní opatření podle § 86 odst. 2 a odebírat nedovoleně držené jedince podle § 89 citovaného zákona. V obecné rovině není pochyb o tom, že Česká inspekce životního prostředí jako jeden z orgánů ochrany přírody je oprávněna v rámci své inspekční činnosti ukládat fyzickým a právnickým osobám opatření podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomuto opatření může orgán ochrany přírody přistoupit vždy v případě hrozby nedovolené změny obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, a Nejvyšší správní soud) v souladu s tím, co bylo shora uvedeno, judikoval, že tak tomu může být bez ohledu na to, zda činnost, která představuje tuto hrozbu, je činností nedovolenou, nebo povolenou či dokonce nařízenou jiným orgánem veřejné moci (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2003, č. j. 7 A 28/2000 – 47, viz také sp. zn. 5 As 53/2011).

Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že jiná systematika částí zákona provedená v důsledku novely zákona č. 114/1992 Sb. zákonem č. 218/2004 Sb., která vložila do zákona systém NATURA 2000 a její ochranu, se sice dotkla legislativní vazby ust. § 3 odst. 1 písm. f) vymezující zvláště chráněné části přírody a také zvláště chráněné živočichy na další ustanovení zákona o zvláště chráněných částí přírody, nicméně legislativním záměrem této změny nebylo vyloučit z dohledové kompetence ČIŽP ochranu té části přírody, která je upravena v ustanoveních týkajících se zvláště chráněných částí přírody včetně zvláště chráněných živočichů. Soud je toho názoru, že právě s ohledem na uvedený legislativní postup zahrnující nepochybně opomenutí odkazu na část NATURA 2000, do níž náleží ptačí oblasti, nelze s přihlédnutím k účinnému vládnímu nařízení 165/2007 Sb. poskytujícímu zvýšenou ochranu přírody v ptačí oblasti Heřmanský stav- Odra- Poolší kompetenci ČIŽP i k ukládání opatření dle § 66 zákona vyloučit. Nicméně i když tuto kompetenci ČIŽP k ochraně zvláště chráněných částí přírody nelze ze zákona v důsledku legislativní chyby přímo dovodit, je nesporné, a to ani žalobce nepopírá, jsou orgány ČIŽP nadány kompetencí v ptačí oblasti i z důvodu jejich pravomoci k obecné ochraně přírody a krajiny. Z tohoto důvodu je splněna i třetí podmínka oblasti ochrany dle ust. § 66 zákona č. 114/1992 Sb. V tomto směru se žalobce nemůže důvodně bránit odkazem na závazné stanovisko Městského úřadu Bohumín, neboť, pokud jde o ptačí oblast, nemůže se vyvázat z povinnosti opatřit si souhlas příslušného orgánu ochrany přírody dle nařízení vlády č. 165/2007 Sb.

Soud neshledal důvod pro zrušení napadených rozhodnutí ani z pohledu námitky nepředvídatelnosti rozhodování správních orgánů a nedodržení zásady právní jistoty a legitimního očekávání, neboť žalobce nedoložil rozhodování orgánů ČIŽP v totožných či srovnatelně obdobných případech na území ČR a nekonkretizoval, v čem a z jakých důvodů se žalovaný ve věci žalobce odchýlil od svého rozhodování a zda jeho jiná odlišná rozhodnutí jsou ve správní praxi žalovaného standardní či nikoliv.

Konečně soud neshledal ani důvodnost tvrzení žalobce, že nebyl na jisto postaven fakt výskytu zvláště chráněných druhů živočichů v předmětné lokalitě. Toto jeho tvrzení nemá

oporu ve správním spise, naopak ze znaleckého posudku AOPK č. 418/09 ze dne 24.3.2009 vyplývá obava z možného škodlivého zásahu do biotopu zvláště chráněných živočichů – morčáka velkého, kormorána velkého, orla mořského, ještěrky lesního, krahujce obecného, ledňáčka říčního, strakapouda prostředního, žluvy hajné a bobra evropského. Rovněž ze žádosti samotného žalobce ze dne 16.10.2008 o stanovisko podle § 45i zákona č. 114/1992 Sb. podané v duchu požadavků ČIŽP ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje je patrné, že žalobce tuto svoji žádost odůvodnil svými vlastními zjištěními o výskytu zvláště chráněných druhů rostlin, savců a ptáků v dané lokalitě a uvedl i předpokládané vlivy protipovodňových opatření a zásahů žalobce na tuto část přírody. Z uvedeného má soud za prokázaný výskyt uvedených zvláště chráněných živočichů či jejich biotopu v době rozhodování správních orgánů.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný správní orgán rozhodl v souladu se zákonem a proto soud podanou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodoval ve věci bez jednání, neboť k tomu měl dány podmínky ust. § 51 s.ř.s. Účastníci řízení k výzvě soudu nepožadovali projednání žaloby a rozhodnutí ve věci při nařízeném soudním jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. března 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.